

Blaka bungy-jumping á bøin og gev mær Stakkin!

Sunnudagin 12. Juli, varð Sosialurin og vitjaði Stakkin. Spannandi var at seta seg í tann lítla kassan sum glíður frá fastlandinum yvirum á Stakkin. Hábersligt og vakurt var at lýta á.

MARTIN N. SIMONSEN

Til tey, sum ikki kenna Stakkin, so liggur hann umleið hálvan-annan tíma til gongu, úr Tjørnuvík. Gongutúrin fer frá 0, upp á yvir 400 metrar, eina løtu beint, og síðani oman til stakkin. Stakkurin liggur umleið 70 metrar burtur frá landinum, og skýtur eini 130 metrar upp úr havinum. Fyri at koma yvir á stakkin, verður ein lítill kassi nyttur, sum hevur pláss fyri tveimum fólki.

Nú er tað so, sum sagt, at tað eru yvir 130 metrar niður. Beint niður. Kassin er gjørdur av góðum tilfari, og linurnar, sum bera kassan eru eisini góðar. Mennirnir sum stýra hesum eru rølgir, og gera eitt sera trygt arbeiði fyri at fáa fólk yvirum. Men alíkavæl! Eg sigi bara: Bungy-jumping yt, Stakkurin inn!

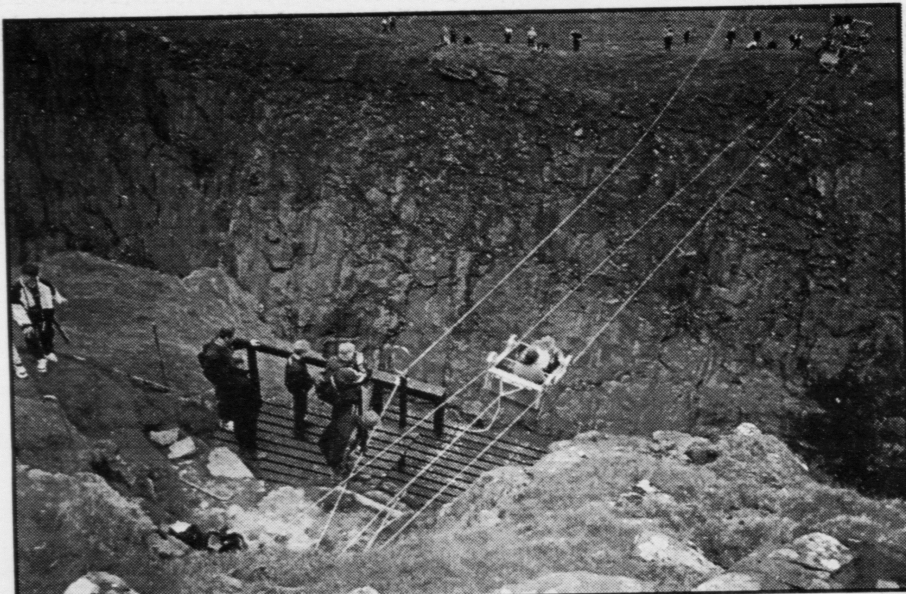
Upp ímóti 150 fólki

Vit vóru fyra, sum høvdu meldað okkum til túrin. Eg, Jónleif, Hans og Rúni komu eitt sindur seint. Ein av ferðaleiðarunum var longu

í gongd við at greiða frá mannagongdini, og lagið var gott á øllum. Veðrið var sera gott, eitt sindur yvirskyggað, men sera heitt, stilt, og gott at ganga. Upp ímóti 150 fólki høvdu teknað seg til túrin, so avgjørt var at fara eitt sindur hvør sær. Tey sum gingu skjótt, fóru fyrst, og tey sum ikki vildu ganga so skjótt, fóru eitt sindur seinni. Eitt frálíkt hugskot, tí so kundi alt jú ganga uppá skift, tá ið komið varð til tann lítlan kassan við hólmin.

Sera vakurt útsýni

Tað var so heitt at ganga niðan, at um ikki smædni var til, so vildi tey flestu helst gingið uttan nakað plaggid á kroppinum. Eitt sindur bratt var tað eisini, og øll vóru ikki líka skjót niðan, men tað bilti onki, og við tí ótrúliga vakra útsýninum av Eiðisvatni, Risanum og Kellingini, og øllum lendinum kring Tjørnuvíkar bygd, so var hugurin kanska í so oftani til at seta seg niður. Havíð var grønt, og sandurin

Kassin, sum ferð yvirum til Stakkin sá eitt sindur skroypilugur út, men eingin trupulleiki var at koma yvirum

sum gongur niðan til tað lítlu strondina við bygdina, fekk alt at sýnast, sum um suðurlands strendur høvdu

flutt norður til Føroyar. Var tað ikki fyrri prátið, ta frísku luftina, vakra fjallalendið og láttandi fuglin, so sat eg í Grikkalandi og eygleiddi okkurt lítið paradís, í einum av teimum mongu ferðabløðunum... Eitt gott petti var tó at ganga enn.

Stakkurin kemur til sjóndar

Goð try korter vóru liðin, áðrenn vit komu upp á toppin. Útsýni gjørdist bara vakrari og vakrari. Við Sjeyndir á vinstru hond, í bakandi sól, gekk túrin so oman aftur. Rættiliga bratt var, so neyðugt var at ansa eftir. Ein løtu seinni kom so Stakkurin til sjóndar. Uha! Tað var tað fyrsta sum eg hugsaði. Vakurt var tað. Men var tað ætlanin, at eg skuldi í handan lítla kassan 130 metrar yvir havinum? Fólk vóru longu byrjað at fara yvirum, og ein lítill roð av fólki stóð og biðaði eftir tærni. Allastaðni var bratt, men sum tíðin gekk so, var tað meira ein vani at standa á brøttum, enn á sløttum. Ímeðan vit biðaðu eftir okkara tærni, hugdu vit eftir fugli. Ikki vóru tey mongu sløginu at siggja. Lundi og

havhestur vóru stórt sæð einastu fuglarnir.

So at koma yvirum

Bráðliga hekk kassin har. Ferðaleiðararnir, sum vóru komnir yvirum á Stakkin, hildu fast í eini línu, og drógu so kassan, við at renna oman eftir Stakkinum, soleiðis at tað skuldi ganga so skjótt sum gjørligt. Tað høvdu teir gjørt í rættiliga langa tíð. Skuldu teir ikki skjótt steða eina løtu? Maðurin, sum stýrði kassanum á fastlandinum, helt fast í reipinum, ímeðan vit báðir fóru í kassan. Kassin sveiggjaði eitt sindur, í tí vit fóru í hann, men hann sýndist tryggari, enn eg hevði væntað. Og so slepti hann. Stíllisligani fóru vit avstað. Í leysari luft, við lundum og havhestum allastaðni kring okkum, glíðu vit spakuliga yvirum. Bæði aftan og framman var steýrrættur klettur, og sjógvurin sýndist ómetaligani langt niðri. Vakrari blivur tað ikki! Ein løta fyri lívið.

26 sekund aftaná, fóru vit úr kassanum. Eitt sindur longur tíð, enn eitt bungy-jump tekur, men hvørt sekund var ein uppliving. Eg

Til tíðir var túrin ikki heilt so lættur at ganga

(Myndirnar eiga Rúni og Hans)